

da jo je odrinil od vozička, sam prijel za ročaje in pritisnil nanje, da se je sprednji del vozička s sinčkovo glavico dvignil. Oficial je sklonil glavo proti sinčku, začel tleskati z ustnicami in ga obsipavati z lepimi besedami. »Glej, očka, tudi to je lepo! Lepo je, kar mi je pravila mamica, da ji je, kakor bi sanjala, kadar se spomni, kako te je hodila čakati pred urad z menoj in kako si me ljubkoval. Glej, očka, oficial je vesel, gospa je zadovoljna, oba sta srečna. Manj je študiral kot ti, manj plače ima kot ti, pa si ne greni življenja z denarnimi skrbmi. Zakaj nisi še ti tak, kakor je gospod oficial in kakršen si bil, ko sem bila še jaz tolikšna, kakor je sedaj oficialov sinček?«

»Tedad sem imel samo tebe, ne štirih deklic.«

»Mamica vendar ni kriva. Grdo je, da ji tudi to očitaš in s takimi izgovori bežiš od nas. Misliš, da ti sina, ki si ga toliko želiš, prinese babica v Port Artur? Tja ti ga vendar ne sme prinesiti.«

»Milena!« je razdraženo siknil komisar, da sta se še oficial in njegova žena ozrla. »Danes si izgovorila več, kakor bi smela takšna mlečno-zoba deklica sploh kje slišati.« Opazil je, kako radovedno dviga oficialova gospa glavo in kako skuša usmeriti voziček proti njemu.

»Povej mamici, da prinesem denar, ali pa me sploh ne bo domov.«

Potisnil si je klobuk na čelo in s hitrimi koraki odšel od presenečene hčerke, ki so ji solze zalile oči.

(Dalje.)

Kazimiera Illakowiczówna | O narod poljski ...

O narod moj, tam za gôro v daljavi!
Čez pepel pogorišč, čez taborišč žice napete
k srcem, razbitim v munduri krvavi,
stopa zdaj božje Dete ...

Nobene tolažbe, pomóci, nasvetov
človek ne more več dati,
kjer bil je dom in vrt, poln cvetov,
tja stopa zdaj božja Mati ...

Glej, tu smo zdaj nad zamrznjenim bregom,
odtrgani od zemlje vekovite ...
Pridi, Marija, z Jezuščkom po snegu,
pomolita za ubite!

(V Romuniji l. 1940). Iz poljščine Tine Debeljak.